

Molitva

Dragi Bože...

Hvala ti što si me odredio zanimanjem u kojem se mogu beskrajno nedužno i bezuvjetno predati osjećaju ljubavi. Što mogu davati da bih primala. Primati da bih davala. U neprekinutom krugu, dok je svijeta i vijeka. Moga! Svijeta ljubavi u kojem sam akumulirala dovoljno za vremena kad budem u miru sama sa sobom i svima oko sebe. Molim te, daj mi da se uvijek mogu vratiti, da mogu zatvoriti oči i vidjeti Martu kako se topi dok joj govorim: 'Marta, sunce moje!', da mogu prizvati u sjećanje ton Tončekovog glasa kad me zaziva: 'Marek, Marička!'

Hvala što si mi podario da osjećam prihvaćanje, povjerenje, sklonost i odanost. Osobito prema članovima razvojno-pedagoške službe i dragoj mi ravnateljici. Preplave me osjećaji svaki put kad svrati u moju sobu te ne mogu suspregnuti drhtaj. Podario si mi poniznost u komunikaciji i poslušnost u integraciji. Sada i ona mene voli i zbog

toga sam jako, jako sretna. Dragi Bože, ti sigurno znaš zašto je to važno.

Nebeski oče...

Svrati svoj pogled na mene. Vidjet ćeš kako drhtim od jarosti (u sebi) svaki put kada se sjetim važećih normativa kojima mogu zahvaliti dvadeset petero djece na trideset kvadrata neadekvatnog prostora. Hvala ti što si mi dao osjećaj suosjećanja. U svojoj velikoj milosti dao si mi da osjetim tjeskobu odgovornih pa te stoga skrušeno molim: 'Oprosti im, ne znaju što čine'. Učinio si da mogu kontrolirati izvore tjeskobe. U trenucima kad razmišljam o opasnostima koje prijete mojoj djeci dok smo na izletu. Ili kad gledam kako Luka balansira na vrhu tobogana. Beskrajno ti hvala na tome. Ta moć me je održala. Ojačala me i prekalila. Sada se više ne potresam redovito već samo povremeno. S vremena na vrijeme. Da me održi budnom, da ne oguglam. Oprosti mi što nisam često u prilici izraziti životnu radost

vezano za uvjete rada, visinu osobnog dohotka i sve što se odnosi na odredbe kolektivnog ugovora. Da vrisnem, da ciknem od sreće što si mogu (da mogu) priuštiti neke stvari. Put do Tunisa s pokrićem regresa, na primjer.

Gospodine...

Griješila sam. Osjetim potištenost, melankoliju i samosažaljenje svaki put kad otvorim dnevni plan. Molim te, oprosti! Učini da se radujem. Da osjetim zanos i nadahnuće u aktivnostima planiranja i programiranja. Neka se stručni tim zadivi. Neka me ostave na miru!

Stidim se jer sam podcijenila moć stručnog usavršavanja. Molim te, prosvijetli me! Hvala ti na daru suzdržavanja nekih osjećaja. Osobito onih ružnih. I tužnih. Tako sam bliže idealu. Ne cmoljim kad sam tužna, smijem se kad plakala bih, ne vraćam kad me udare, ne bježim kad prijete. Skroz na skroz sam postojana. Kao klisurina. Možeš za me zavezati brod. Nasloniti bicikl! To je zato što si mi osim emocija dao i racionalni um te sam u stanju upravljati osjećajima, kontrolirati nagone, reducirati stres i biti svjesna razlike između osjećaja i postupaka.

Svemoguću vječnu Bože...

I na kraju, hvala ti što si mi dao dar obitelji. Moju prekrasnu, strpljivu obitelj s kojom sam, ponekad, odmah s vrata, napeta, razdražljiva, odsutna, potištena, zbrkana i smušena. Koja mi tolerira da sam emocionalna 'taraba' (kvocijent emocionalne inteligencije – čista nula)! Amen!

Marica Milčec